

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyně JUDr. Ivety Veselé a Mgr. Zdeňky Winklerové ve věci

žalobkyně: **Pražská plynárenská, a. s.**, IČO 60193492
sídlem Národní 37/38, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Janem Olejníčkem
sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **T. S.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený opatrovníkem JUDr. Tomášem Průšou, advokátem
sídlem Glinkova 1659/14, 160 00 Praha 6

o zaplacení 15 466 Kč s příslušenstvím, k odvolání opatrovníka žalovaného proti výroku o nákladech řízení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. dubna 2019, č. j. 12 C 132/2017 - 120,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku o nákladech řízení (III.) **mění** tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 6 808 Kč, jinak **se potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni 15 466 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z uvedené částky od 9. 11. 2016 do zaplacení (I.), žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení 8,05 % úroku z prodlení ročně z částky 15 466 Kč od 3. 11. 2016 do 8. 11. 2016, zamítl (II.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 890 Kč (III).
2. Takto rozhodl na podkladě žaloby, kterou se žalobkyně na žalovaném domáhala uvedené částky z titulu smlouvy o sdružených službách dodávky a odběru zemního plynu, a to jako nedoplatku za odebraný zemní plyn za období od 27. 10. 2015 do 4. 10. 2016.
3. Soud prvního stupně po provedeném řízení a dokazování aplikoval § 72 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), jakož i § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) a žalobě v plném rozsahu vyhověl, neboť bylo zřejmé, že mezi účastníky byla uzavřena předmětná smlouva, na základě níž do sjednaného odběrného místa žalobkyně žalovanému dodávala zemní plyn, avšak žalovaný za v žalobě uvedené období za takto odebraný zemní plyn nezaplatil vyfakturovanou cenu v žalované výši.
4. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl dle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to dle § 7 bod 4 ve spojení s § 11 této vyhlášky, když podmínky pro stanovení výše nákladů řízení

žalobkyně dle § 14b citované vyhlášky neshledal. Žalobkyni tak přiznal náklady řízení, sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1000 Kč a dále odměny advokáta v rozsahu 5 úkonů právní služby advokáta po 1500 Kč, 5 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč a 21 % DPH, celkem náklady řízení žalobkyně ve výši 11 890 Kč.

5. Proti rozsudku podal žalovaný prostřednictvím opatrovníka včasné a přípustné odvolání, které směřuje pouze do výroku o náhradě nákladů řízení (III.). Soudu prvního stupně vytkl nesprávné právní posouzení věci stran skutečnosti náhrady nákladů řízení, neboť nárok měl být žalobkyni přiznán dle § 14b advokátního tarifu. Žalobkyně totiž svoji žalobu podala na ustáleném vzoru, který její právní zástupce používá pro všechny případy, kdy míra individualizace a nutnosti použít pro přípravu těchto podání odborných znalostí advokáta či jeho koncipientů, je velmi nízká. Podaná žaloba žalobkyně tak zcela splňuje podmínky § 14b odst. 1 advokátního tarifu, a to, že bylo kumulativně splněno, že řízení bylo zahájeno návrhem, podaným žalobkyní na ustáleném vzoru, uplatněném opakovaně tímž žalobcem, ve skutkově i právně obdobných věcech, přičemž předmětem řízení je peněžité plnění, jehož tarifní hodnota nepřevyšuje 50 000 Kč a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení. Byť je totiž samotný žalobní návrh žalobkyně sepsán jako individualizovaný návrh a nemá formulářovou formu, jedná se však o návrh, podaný jako „ustálený vzor“. Žalobkyně totiž podává prostřednictvím téhož právního zástupce mnoho dalších žalobních návrhů vůči dalším svým dlužníkům. Všechny tyto návrhy se přitom týkají vymáhání pohledávek z neuhrazených faktur za dodávky zemního plynu zákazníků žalobkyně. Žalobkyně, respektive její právní zástupce, tak používá v těchto žalobách shodnou strukturu a stylizaci, shodnou právní argumentaci a do značné míry též shodný popis skutkového děje, shodné jsou též formulace jednotlivých vět či dokonce celých odstavců. Individualizace těchto jednotlivých žalob je zcela minimální a spočívá jen v uvedené výši dlužné částky, bližší specifikaci období, za které je pohledávka vymáhána, určení odběrného místa a spotřebovaného množství plynu a specifikaci dlužníka. Veškeré individuální údaje se tak vejdu do jedné tabulky, vše ostatní zůstává neměnné. Příprava takového žalobního návrhu je jednoduchá, není třeba odborně erudovaného zástupce, neboť skutkové vymezení nároku se odlišuje od jiných žalob zcela minimálně a této minimální míře odpovídá i její náročnost. V tomto smyslu tak odvolatel poukázal na definici tzv. formulářové žaloby, kterou použil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 3923/11. Byť již v průběhu řízení žalovaný navrhoval důkazy k prokázání těchto skutečností, tedy, že se jedná o podání žaloby ze strany žalobkyně na ustáleném vzoru, soud prvního stupně se tímto navrhovaným dokazováním nezabýval a neprovedl jej. Odvolatel též poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2016, č. j. 17 Co 281/2016, v němž se § 14b advokátního tarifu a pojem tzv. formulářové žaloby a ustáleného vzoru vykládá extenzivně. V rámci odvolání pak odvolatel též nesouhlasil s tím, že soud prvního stupně považoval za úkon právní služby advokáta výzvu žalobkyně ze dne 10. 5. 2017. Tato totiž není výzvou ve smyslu advokátního tarifu, neboť neobsahuje základní právní rozbor existence pohledávky. Rovněž tak za účast na jednání před soudem prvního stupně dne 12. 4. 2019 neměl být žalobkyni přiznán úkon právní služby advokáta. Soud prvního stupně totiž účastníky vyzval, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání, žalobkyně však trvala na projednání věci při ústním jednání zcela nadbytečně, ačkoliv při tomto již ničeho ve věci nedoplnila. Toto jednání tak proběhlo zcela zbytečně a jednalo se o zjevně bezúčelný procesní úkon. V souvislosti s tím opatrovník žalovaného též požadoval separaci nákladů řízení ve smyslu § 147 odst. 1 o. s. ř., o této však soudem prvního stupně nebylo rozhodnuto. Je to totiž žalobkyně, která měla žalovanému, respektive státu, nahradit náklady řízení za toto uskutečněné jednání. Žalovaný je přesvědčen, že žalobkyni náleží, co do náhrady nákladů řízení pouze 2 úkony právní služby dle § 14b advokátního tarifu, a to převzetí věci a příprava právního zastoupení a podání návrhu ve věci samé, včetně paušální částky jako náhrady výdajů po 100 Kč v počtu dvou a jeden úkon právní služby advokáta dle § 7 bod 5 advokátního tarifu za repliku ze dne 9. 4. 2019, jakož i náhrada hotových výdajů za tento úkon dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, včetně zaplaceného soudního poplatku ve výši 1000 Kč. Navrhl, aby

odvolací soud napadený výrok III. rozsudku soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 600 Kč s tím, žalobkyně je povinna uhradit státu náhradu nákladů řízení ve výši 1 800 Kč, jakož i náklady státu za odvolací řízení.

6. Žalobkyně se k odvolání opatrovníka žalovaného nevyjádřila.
7. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v mezích jím vytčených (výrok III.) napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o. s. ř.), a aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř.), dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.
8. Ze spisu se podává, že žalobkyně podala svoji žalobou zastoupená advokátem JUDr. Janem Olejníčkem, v níž se dle uvedené tabulky domáhá na žalovaném zaplacení částky 15 466 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazené dodávky zemního plynu na sjednané odběrné místo za specifikované období dle smlouvy o sdružených službách dodávky a odběru zemního plynu, uzavřené mezi účastníky řízení. S odvolatelem lze plně souhlasit v tom, že žalobkyně, byť se jedná o individualizovaný návrh a nikoliv formulářovou formu žaloby, takto koncipovanou žalobu podává prostřednictvím téhož právního zástupce v řadě případů, a to pro vymáhání pohledávek z neuhrazených faktur za dodávky zemního plynu svým zákazníkům. Je zřejmé, že všechny tyto žaloby mají shodnou strukturu a stylizaci, shodnou právní argumentaci a v podstatě též shodný popis skutkového děje, včetně shodné formulace jednotlivých vět či odstavců. Individualizace takto podaných jednotlivých žalob ze strany žalobkyně je zcela minimální a spočívá jen v uvedení výše dlužné částky, bližší specifikace období, za které je pohledávka vymáhána, určení odběrného místa a spotřebovaného množství plynu a specifikace smlouvy o sdružených službách dodávky a odběru zemního plynu, uzavřené mezi účastníky. Lze tak ve shodě se odvolatelem uzavřít, že uvedená žaloba ve smyslu judikatury Ústavního soudu (srovnej rozhodnutí sp. zn. I ÚS 3923/11), představuje návrh podaný na ustáleném vzoru. Lze též uzavřít, že tento ustálený vzor (žalobu) žalobkyně podává opakovaně ve skutkově i právně obdobných věcech, kdy předmětem řízení je peněžité plnění a tarifní hodnota nepřevyšuje 50 000 Kč a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení. Odvolací soud tak uzavírá, že, dospěl-li soud prvního stupně k závěru, že ohledně náhrady nákladů řízení žalobkyně nelze výši náhrady nákladů určit dle § 14b advokátního tarifu, že tento jeho závěr není správný. Náklady řízení žalobkyně je namísto stanovit dle § 14b advokátního tarifu, kdy sazba odměny pro účely stanovení náhrady nákladů řízení je stanovena odlišně od obecné úpravy, dané § 7 advokátního tarifu za každý úkon právní služby, učiněným do podání návrhu na zahájení řízení, včetně. Činí 200 Kč, je-li tarifní hodnota sporu do 10 000 Kč, z tarifní hodnoty přes 10 000 Kč do 30 000 Kč je 300 Kč a přes 30 000 Kč do 50 000 Kč je 500 Kč. Podle § 14b odst. 5 advokátního tarifu je paušální částka jako náhrada výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné pro účely stanovení náhrady nákladů řízení v uvedených případech 100 Kč za každý z úkonů právní služby. Ze spisu se pak podává, že náklady právního zastoupení žalobkyně představují 3 úkony advokáta po 300 Kč dle § 14b advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1, a to převzetí a příprava zastoupení, předžalobní upomínka a podání žaloby), 3 režijní paušály dle § 14b odst. 5 advokátního tarifu, tj. 3 × 100 Kč, 2 právní úkony advokáta po 1 500 Kč dle § 7 bod 5 advokátního tarifu ve spojení s § 11 odst. 1 (písemné podání a účast na jednání dne 12. 4. 2018), 2 paušální náhrady dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, to vše včetně DPH ve výši 21 % dle § 137 odst. 3 o. s. ř. a soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, tedy celkem tvoří částku 6 808 Kč. K odvolacím námitkám žalovaného, že žalobkyni by neměl být přiznán úkon za výzvu k úhradě dluhu, neboť se nejednalo o úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, odvolací soud poznamenává, že tato námitka není důvodná, neboť z obsahu spisu je zřejmé, že výzva žalobkyně, učiněná prostřednictvím právního zástupce ze dne 10. 5. 2017, obsahuje základní skutkový a právní rozbor a jedná se tak o kvalifikovanou výzvu. Jestliže pak odvolatel namítá, že žalobkyni též neměla

být přiznána náhrada nákladů řízení za právní úkon advokáta, a to účast u jednání před soudem prvního stupně dne 12. 4. 2019, i tuto odvolací námitku odvolací soud považuje za zcela nedůvodnou. Je sice pravdou, že soud prvního stupně vyzval účastníky řízení, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení ústního jednání, žalobkyně však s tímto postupem nesouhlasila. Jestliže takto učinila a soud prvního stupně posléze ve věci nařídil ústní jednání na den 12. 4. 2019, jehož se žalobkyně prostřednictvím právního zástupce účastnila, nelze pak na tento úkon nahlížet jako zjevně bezúčelný jen proto, že žalovaný má za to, že toto jednání bylo nadbytečné. Účast na ústním jednání je totiž právem účastníka řízení, tedy i žalobkyně a v žádném případě ji za využití tohoto práva nelze sankcionovat. V souvislosti s tím je tak zcela bezpředmětná a nedůvodná žádost žalovaného o separaci těchto nákladů ve smyslu § 147 odst. 1 o. s. ř..

9. Z popsaných důvodů proto odvolací soud napadený výrok o nákladech řízení (III.) rozsudku soudu prvního stupně dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil, co do výše, jinak jej jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
10. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný byl v této fázi řízení úspěšný, žádné náklady odvolacího řízení mu však nevznikly.
11. Ve výrocích o věci samé (I., II.) zůstal rozsudek soudu prvního stupně odvoláním nedotčen.
12. O odměně opatrovníka žalovaného rozhodne soud prvního stupně.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.).

Praha 4. listopadu 2019

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu